

LA CAMPANA DE GRACIA

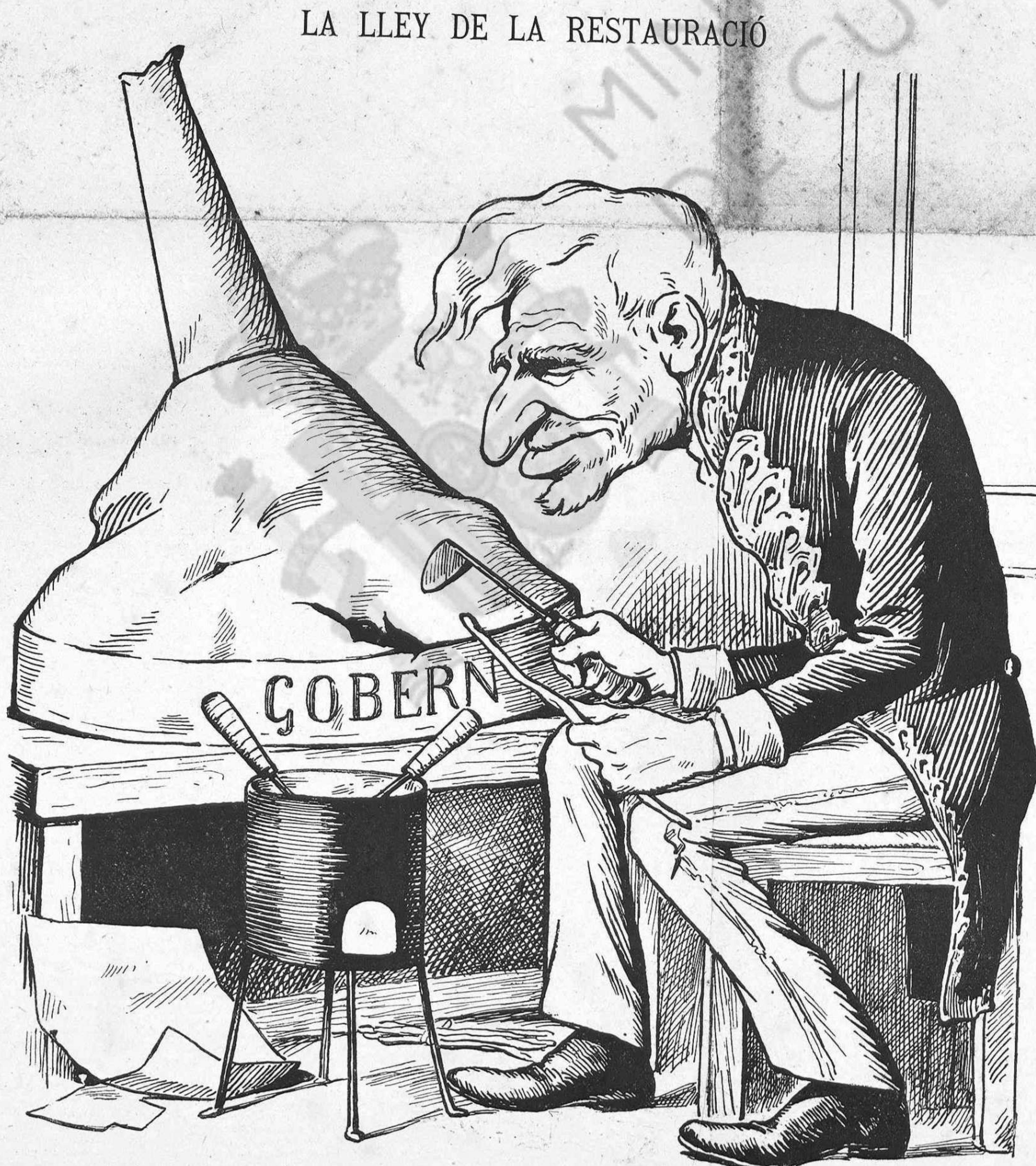
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1·50—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2·50

—Déixam arreglar la lley, perque aquests conservadors me l' han deixada feta un estropici.

DE DIJOUS A DIJOUS

POLÍTICA: poca y dolenta.
A Madrid, gran reparto de turró, y alló de sempre, l' que no n' pot haver trayent foç, pels caixals.

Per tot Espanya, una parodia d' eleccions, que omplirà les diputacions provincials d' elements fisionistas. Si la crisis tarda á resoldres sols quatre dies, la falsa electoral las hauría omplertas d' elements conservadors.

No hi ha com agafar la paella pel mànech, sacsejarla ab brillo y ja está girada la truyta.

Els fets més culminants de la setmana se refereixen á molt serias perturbacions del ordre públich ocorregudas en las concas del Ter y del Fresser. Ja en la secció de *Cartas de fora* de nostre número anterior insinuavam lo ocorrèt a Roda, ab motiu que davan al carrer, sens medis de guanyarse la subsistencia uns 15 mil obrers.

Lluny de buscar una avinença honrosa, la inmensa majoria dels industrials de tota aquella comarca, previament sindicats, van fer causa comuna ab els seus colegas de Roda, fins al punt de anunciar á una'l tancament de totes las fàbriques. Ab tal motiu que davan al carrer, sens medis de guanyarse la subsistencia uns 15 mil obrers. L' excitació produïda per aquest fet va estallir en forma de motins, primer á Manlleu y seguidament á Ripoll, a Torelló y algunas altres poblacions de l' encontrada. Masses de obrers exasperats invadiran las casas de alguns fabricants, cremantne 'ls mobles. La forsa pública intervingué y 's derramà sanch humana, principalment á Ripoll hont hi hagué un mort y dos ferits graves, y á Torelló un ferit, que morí també, dihent avants d' expirar: «Expressions á tots els treballadors y que tots faszin lo que jo hi fet, que hi mort pel treball.» Autors dels disparos siguieren els guardia civils á Ripoll y 'ls mossos d' Esquadra á Torelló.

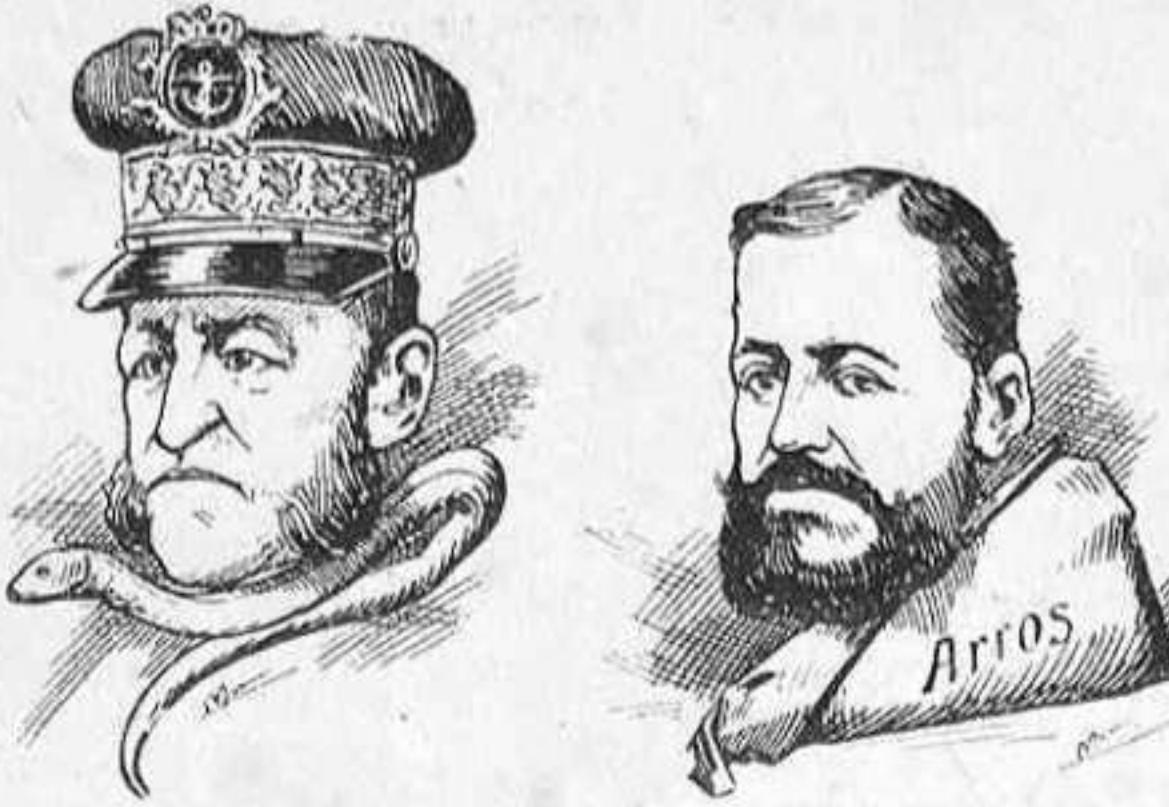
En alguns dels pobles amotinats, els arquades se desentengueren de intervenir en tan grave conflicte. Bonich patrociní troban aquellas poblacions en las autoritats populars hetxuras del caciquisme!

Si l' origen de la qüestió estriba com pretenen alguns en l' empenyo de molts industrials de cambiar per continuas las màquinas de filar al objecte d' es talviar brassos y jornals, sembla que en tot cas haurian de ferho sols de manera que se'n ressentissen lo menos possible las sufertas classes traballadoras. Pensin que tots ells s' han enriquit ab la suor dels obrers y 's convencerán de que res hi perdrien ab teníoshi una mica de consideració. Ja que las màquinas son un element de progrés industrial, deuria evitarse que introduintelas tot de un plegat puguen convertirse en un instrument de miseria. El com y el quan de la seva introducció podría ser objecte de una serie de acorts previs, adoptats en pau y armonia entre l' element capital y l' element traball. De aquí la necessitat de la institució dels jurats mixtos, que ab tanta passió retraxsan els fabricants del Ter y del Fresser, sens considerar que quan no per altra cosa podrian servir pera ilmar no pocas asperges. Ja diu el ditxo que parlant la gent s' entenent.

No es tan fácil d' entendres, quan per una part y altra desencadenà la passió cega. L' acort de tan car en un dia donat totes las fàbriques es una insensatés que no té nom.

Lluny estém nosaltres de aplaudir els alborots y

L' ARRÓS DEL MINISTERI NOU — Cada hú hi porta lo que té

En Veragua, l' congre.

En Villanueva, l' arrós.

L' Urzaiz, la cassola.

En Romanones, el pá.

En Moret, la mantega.

L' Almodóvar, el ví.

En Weyler, la sobressada.

En Teverga, las especies.

Y D. Práxedes la cullera per rememarla y repartirlo.

LLANSÁ, 11 de mars.

A conseqüència de les besties que en la temporada de Quaresma solfan sobreixir del cubell mistic, hasta les donas han acabat per abstinença d'arnarlas á sentir; y los joves hem aprofitat tan bona ocasió per organizar uns balls quaresmals que's veuen extraordinariament correguts, motiu pel qual el xarrupa canadella se desfa en improprios solitaris. Compadexemlo, qu' es molt trist que mentres tots ballan tant á gust, ell la tingui de ballar tan magre!

TARRASSA, 13 mars

Continua l' joch fent estragos, y en especial en el establecimiento d'un ex-regidor de qui parlava en ma anterior carta del 5 de febrer. Serà veritat lo que's diu que hi ha qui cobra una cantitat senmanal pera fer els ulls grossos? —Les conseqüències de aquesta tolerància, no poden ser menys funestes. Dissapte passat un noi de 14 anys que ab las 13 pessetas miserables que guanya ajuda á sostener a la séva mare, qu' es una pobra viuda, instigat per un altre, entra al Cafè Colón á jugar. Sa mare que va saber-hi ho corregué: pero al poch rato sortí l' hoy plorant com una Magdalena, porque ja no duya ni un céntim. Cóm s' ho arreglarà la pobra dona, durant tota la setmana per menjars? Me sembla que si algú dia agafessin al amo del garito y l' entreguessin al públic, las donas solas l' agafaran y l' penjaran á la farola de la plassa. Sembla mentida que hi haja sers tan depravats que tolrin semblants excessos.

LA BISBAL, 11 de mars

Cregui Sr. Director, que ja no'n entenent de Tenors místichs. Días enerra vā passar un idili dins de una esqueta. Ell era un ensotanat y ella una hermosa de uns 20 anys. Dos individus que allí s' trobaven casualment van ser testimonis de una escena de petons, que n' hi havia per derretir de gust. Una altre nit uns joves seguian á un altre. Tenorio també ensotanat que acaba ficantse á la iglesia en companyia de una damisela. Els joves esperavan del peu de la porta per veure en que parlarà la mística aventura, quan presentantse l' rector els interpellà dihentlos: —Qué feu aquí? —No, res: hem vist entrar á dos, y estém sobreavés per si's passa algún traball. —Jo m' bsto per arreglarlo tot, que ja estic cansat de sufrir cabronadas— digué ab veu de Comendador ficantse dintre. —Al poch rato se sentíà scroll de pinyas y un moment després, el Tenorio y la seva donya Inés sortíans espanyards per la porta, com fugint de las urpias del indignant esparver.

Ab tot això calculin si pot haverhi un altre poble que tingui tants elements de diversió y recreo com el de La Bisbal.

EL TON DE LA BROSSA

El motiu de las eleccions de diputats provincials, ja deu torná á corre aquest tipo com una vágara enmatxinada d' aquí d'allà recomanant al seu candidat.

El Ton es á Vilabruna qui porta sempre la batuta en tot això de la política ministerial. Reuneix totes las condicions per ésser un cacich perfecte porque es desvergonyit, ignorant y ambiciós.

En totes las barrabassades que deuenen fer las camarilles de poble pera afirmar sa preponderancia sobre el partit contrari, sempre fan donar la cara al Ton y ell es qui firma las denuncias contra l' industrial enemic mal matriculat, ell qui capitanieja al grup que' ha de reventar l' urna al colègi ahont els contraris tenen majoria, ell qui falsifica fins las paraules per assegurar la victoria al encasillat y ell qui fa tota mena de baixesas pera estar bé ab els que manan.

Perque això de volgut ésser l' home de confiansa dels que governan, siguin quins siguin, ho té el Ton com una mena de manía.

Un dia que li repretxavan aquest vici de volgut ésser el más grande agrrador de todos los Segismundos per Morets que siguin, ell se defensava dihent ab ingénua poca-vergonya:

—Home, has de procurar ésser l' home de confiansa d' inflorescencia, porque demà fas, aném al dir, una mort, un robo, una estafa ó qualsevol minucia d' aquesta cataduria y ells te treuen de tot y' t' fan caure sempre de peus.

Se l' ha de veure del modo que's multiplica quan se tracta d' obsequiar á un candidat qualsevol ó á un qualsevol candidat. Li treu el sombrero al entrar en qualsevol part, li posa á la sortida, li lliga las betutas dels calzots si li penjan y se l' mira continuament fit á fit pera veure si li endavina sos més petits desitjos pera satisfelshí sens donarli temps de manifestarlos.

Com que nostre home es tan suro, aquests tropes de zèle li fan fer las planxes més fenomenals.

Un dia acompañava á un cunero que pretendia representar al districte en las Corts y visitava per primera vegada á Vilabruna. Faltantli temps al Ton pera oferirli la seva casa, això que's veié al lluny el colomar que la distingia de las altres, tocà ab el cotat al candidat, dihent:

—Don Fecundo éste ustet aquell pelomar?

—Sí, señor.

—Pues allí es su casa de ustet.

Per cert qu' en aquellas eleccions va perdre l' encasillat y en Ton va apressurarse á comunicarli di-

hent, ab menos bons modos dels que haguera usat si hagués obtingut majoria:

—Don Fecundo, es ustet perdido.

—Ah, sí?

—Si señor. He venido en cuatro saltos á decírselo á ustet per tener el gusto de ser el primero en ponerle en altos.

Ara ab la pujada d' en Sagasta el pobre Ton se veurà obligat á cambiar de casaca en poch temps porque si el vell pastor ó el vell llop aplassa las eleccions provincials, en Ton qu' avuy devia treballar pel conservador, traballarà d' aquí a un mes pel fusionista.

—Pre ves á n' ell que li fal ¿Saben que dirá?

—Millor! més arrossos!

JEPH DE JESPUS

LO PRIMER ES LO PRIMER

E sab positivament que l' nou govern ve carregat de bonas intencions.

El seu propòsit es consagrarà, tan aviat com pugui, á la salvació d' Espanya, arreglant l' hisenda, la marina, l' agricultura, la qüestió obrera... y ls empedratis de las poblacions que's portin bé.

Pero, de moment, lo que a n' ell avuy li urgeix mes que tot, es colocar als amics y proporcionar un tros de pà á la familia.

L' encarregat de la equitativa distribució de las gangas es en Moret.

—Cuidat d' aquestas menudencias— sembla que li ha dit en Sagasta. —Arregla en primer terme, als meus nebots, cussins, cunyats y demás parentela; dóna un bon tall á n' en Cruz... y després fes lo que vulguis.

Y en Moret està desempenyant l' encárrech ab tan salero, que á horas d' ara ja hi ha hagut no sé quantas disputas y hasta alguna repartició de bofetades.

El quadro, segons els que ho han vist, es de lo mes deficitius que pot imaginarse.

L' exèrcit de pretendents s' espera á l' antessala del ministre de la Gobernació, y cada cinch minutus l' ordenansa diu en veu alta: —Que n' passi un!

Aquest entra y fa una cortesia fins á tocar á terra.

—Espliquis— li diu don Segimón: —Qué se li ofereix?

—Ja veurà: jo hi sigut il·liberal tota la vida, hi previdit tres vegadas la junta del meu barri... y desitjarà que m' fes governador civil.

—Ho sento molt, pero ha vingut massa tart. Ja totas las províncies tenen el seu.

—Si no pot ser governador de província, fàssim governador... de qualsevol cosa.

—Veurem, veurem... Deixa'l nom al escriptent, y si acas ja se l' avisará.

N' entra un altre.

—Digui.

—Avans que tot, rebi la mes cordial enhorabona. Per fi Espanya té la ditxa de veure's governada pels homes que li feyan falta, pels desinteressats patricis...

—Al gra, al gra!

—D'onch s' suposa que ja m' deu coneixer. Soch aquell que l' dia del estreno d' Electra va donar el primer crit de: *Abajo la reacción!*

—Y qué?

—Cóm y qué... Que s' cometerá ab mí la mes negra de las injusticias si no se m' dona un empleo regular.

—Bueno: vají, y digui que, per començar, l' apuntin á la llista dels aspirants á polissón.

Sentit un diàlech, sentits tots. Qui mes quí mesnos, tots els pretendents s' han sacrificat per la patria, han prestat un servei de trascendència ó han deramat, de la seva ó de la dels altres, poca ó molta sanch en defensa de la llibertat.

Es una enumeració de mérits qu' encanta.

—Jo hi xiulat set vegadas á n' en Silveira.

—Jo hi tirat dos tronxos al cotxe de l' Ugarte.

—Jo en cada elecció votou nou ó deu cops á favor de la candidatura fusionista.

Y així pel istil. L' un ha preguntat en moltes ocasions per la salut de n' Sagasta, l' altre ha donat foch á l' Aguilera, l' altre ha llegit dos anys seguits *El Correo...*

—Qué menos poden fer aquells homes, arribada l' hora del triomfo, que cridar: ¡Part hi vull!

Els ministres, per lo que a n' ell s' interessa, no s' quedan enrera. Cada hú té ls seus compromisos, y tots desitjant complaire als amics.

—Senyor Moret— li diu un: —no s' olvidi d' allò.

—A mí—anyadeix un altre—guardim una direcció y una subsecretaria.

—A mí un parell d' aduanas.

—A mí quatre plassas d' oficial primer...

En Moret, afable com de costum, els deixà dir, y continua fent lo que millor li sembla, regalant las tallades mes sustanciosas als del seu cassino.

Naturalment, aquestas preferencies son notadas, y d' aquí 'ls disgustos y escenes lamentables que a cada punt tenen lloc.

—Senyor ministre—va dirli aquest dia l' president del comité fusionista de Guadalajara: —això no pot anar. O se m' dona un empleo que valgui la pena, 6...

—¿O qué?

—O provo una dissidència. Ja sab que per mi primer es en Sagasta que ningú; pero si se m' deixa a recó, desde ara li participo, l' comité de Guadalajara se separarà del partit y se'n anirà ab en Maramago, que fa temps que 'ns vé al darrere prometentous una infinitat de coses, y hasta m' ha pagat dos cops el cafè.

Un altre personatje, que esperava ser nombrat director de rendas estancadas, y s' ha quedat sense estancadas y sense rendas, també va anunciarli ab molta solemnitat.

—Ja m' pot borrar de la llista dels adictes, senyor Moret. M' aparto desde ara de vostés y vaig á fundar un periòdic en el que diré que l' fusionisme es una quadrilla de vividores y que 'l gendre de n' Sagasta escriu *honrables* ab dugas erres, lo qual no deixa de ser una honradés molt sospitosa.

Don Segimón riu com un benaventurat y acabada l' hora de audiència se'n va á casa seva á distreures un rato y á sopar ab la família.

En mitj d' aquest trángul, l' home felís es don Práxedes. Ell no s' amohna per res, ni pensa en res, ni s' fica en res. Té plena confiança ab en Moret, y col·locats els seus parents, col·locat tothom.

L' únic que diu que ha fet, sens dupte per demonstrar que no pert de vista la importància de la seva missió, ha sigut cridar al ministre d' Hisenda y preguntar-li:

—Amich Ursuiz ¿ja ha examinat la caixa?

—Sí, senyor.

—¿Cóm estém de quartos?

FANTASTICH.

DE LA «HUELGA»

La quaresma de llum, es á dir, l' abstinença de gas o electricitat, continúper part dels consumidors ab mes unanimitat, si cab, que 'l primer dia.

Entre 'ls conjurats, la consigna es aquesta:

—Liberals hasta la mort, pero obscurantistas... per tres ó quatre setmanas.

Qu' es el temps que s' calcula, tirant llarg, que les empreses tardaran á sucumbir.

Com totes las conspiracions y totes las lluytas, aquesta té també 'ls seus actes heroïchs, els seus soldats abnegats y 'ls seus Simóns de l' Ombrà que procuran estar bé ab Déu y ab el diable.

Un dels exaltats m' ho deya:

—No hi ha res que m' empipi tant com las mitjas tintas y las mitjas clarors. Jo en aquest assumptu de la huelga, soch radical.

—¿Qué fà? ¿Crema oli?

—No senyor: m' estich á las fosques. O tots ó res. O tornarem á gastar gas, pero pagantlo á xavo l' kilòmetro cúbic, qu' es el seu verdader preu, ó no sumiréni m' i cerillas!

Hi ha botigues que ja hi estan conformes ab això de que 'l gas va massa caro; pero, tenir la

y no observi que totas mas promeses se las emporta 'l vent? «Cóm m' ho arreglo per dà aquests papanatas els drets individuals, rompentlos de passada las costellas per las vías legals? «Cóm ho faig perque 'ls mansos progressistas creguin que tot va bé, y 'ls frares aplauideixin els meus actes y 'ls capellans també?» ¡Veus aquí, pam avant ó pam enrera, la gran preocupació del polítich que avuy guarda las portas del quart del turró! Ab un home que té tan bells propòsits després de lo que ha dit, calculéu si 'l xibarri que s' acosta ha de ser divertit. Preparemnos, companys: la moixiganga va a comensarse aviat. Potsé en aquest sarau aném a perdre lo poch que 'ns ha quedat; pot ser no 'ns deixarán ni la camisa ni 'l boss de pa sèch que avuy tenim encare per fer sopas; pero èriure? ¡Ja ho crech!

C. GUMÁ

A PORTUGAL Y Á ESPANYA

L poble portugués té mes sort que l' espanyol, però a lo menos troba sempre quí se l' escolta.

A Portugal casi al mateix temps que á Espanya se vā promoure un moviment de opinió contra 'ls creixents abusos de les congregacions religioses,

que prompte tingué per escenari la vía pública, per bandera 'ls crits de «Visca la lluita! Morin els jesuïtas!» y per rasgo característic l' apedrament dels caus de la faristella negra.

Sembla qu' espanyols y portuguesos ens ho hagsem dit. May s' havíe vist l' esperit públic dels pobles marxar més de perfecte acort.

Es casi excusat dir que també á Portugal com á Espanya, la policia vá llansarse al carrer, garrot y sabre en mà á disoldre 'ls grups dels enemicos de la reacció francesa, y darrera de la policia, la forsa pública. No hi ha altra diferència sino que allí no vā proclamar l' estat de guerra, ni tan sisquera la suspensió de les garantías constitucionals. Ja en això sols tenen mes sort els portuguesos que 'ls espanyols.

**

Pero la tenen sobre tot, en quant allá l' govern no 's limita á pegar als que cridan y alborotan, sino que una vegada ha lograt restablir l' ordre públic, aplica l' oido al cor del país y s' fá cárrec de les seves palpitacions.

Y 'l cor del país aquesta vegada li ha dit ben clar: «Las corporacions religioses, quals abusos perturban la pau de les famílies, acaparan una gran part de la riquesa, monopolisan l' ensenyansa, captan herencies, segregan noyes ricas pels convents, y envenenan l' esperit ab les seves idees rancias y antihumanas, estan fora de la llei, y s' han fet de tot punt intolerables.»

El govern ha consultat després ab la seva conciencia, y ha reconegut que 'l poble te ráho.

De qui la seva disposició á pendre resoltament una mida que no podrà menos de satisfet á la opinió pública, o siga 'l cumpliment estricte de la llei del any 34 que ordena l' expulsió de totes las órdes religioses, ab excepció tan sols de les que 's dediquen á l' ensenyansa gratuita, que serán ben pocas, dat que lo d' ensenyar de franch ja no ho fan els frares de avuy dia, tan codiciosos de riquesas.

Y ara veurán com en un moment els portuguesos fan dissapte de tota aquesta farda.

**

En canvi aquí á Espanya, á pesar de las manifestacions públicas que varen tenir efecte en las principals poblacions de la nació, 'ns quedarém ab els mateixos frares, si es que no veym aumentarlos considerablement ab els que vinguin á refugiar-se aquí á conseqüència de l' escombrada de Portugal y de França.

Aquí, á manera de satisfacció al sentiment pù-

LA CARICATURA AL EXTRANGER

PROGRESSOS DE LA CIVILISACIÓ EUROPEA Á LA XI. — ¡Bravo! ¡Bravo! ¡Gran victoria per Waldersee! (Del Humoristiche Blätter de Viena.)

blich, se 'ns ha donat l' entronisament de 'n Sagasta, que ja avants de pujar vá dir que lo referent al concordat era millor no remenarho, y que després que s' ha vist dalt del candelero sosté en calitat d' embajador prop del Vaticà, al engratir Pidal, aquell que deya que avans que suscriure la tolerancia de cultes, deixarà tallarla la mà dreta.

De segur que á n' en Sagasta, avants de conferir l' alta missió de formar ministeri, varen confessarlo, comprometentse per la seva part á fer per las órdes religiosas, per mes odiadas que sigan del país. tot lo que farà un bon pare per un fill.

Sols á n' aquest preu deurián confiarli l' castell de las cireres perque las remenes á la mida del seu gust. Ell es qui vá portar als frares, ell es qui 'ls ha de sostenir... y /Viva la lluita!

P. DEL O.

REPICHES

o hi ha prou plats per tots els que volen tenir puesto á taula. No hi ha prou empleos per tots els que 'n demanan.

En aquesta situació ¿saben que fá en Sagasta?

Procura contentar á tothom, als uns ab credencials; als altres ab la formal promesa de tenirlos presents en la primera modificació ministerial que s' efectuhi.

La regeneració ha de anar á tandas. ¡Ey, entenemos! La regeneració del ventrell dels arrossaires!

¿Saben perque han fet ministre á n' en Villanueva?

Senzillament per la seva amistat intima ab en Sagasta. D. Práxedes no pot passarre d' ell.

Quan té picó y 's troba ab las mans ocupadas, en Villanueva li grata la barba.

Si 'l duch de Veragua ocupa 'l ministeri de Marina es degut, segons diulen á dos motius.

Primer: á que no té un clan.

Y está clar: en Sagasta haurá dit:—Perque tot s' armonisi, á Marina tronada, ministre tronat.

Y segón: á ser, com es, el successor directe del immortal navegant descubridor de las Américas.

Y está clar: en Sagasta haurá pensat:—Puch ha venut els bons; pero encare 'm quedan las esquillas.

¿Sabent en Llonsa? Donchs, s' ha fet redactor de El Diluvi.

Aquest dia ja hi va fer una gacetilla en la que parlan d' un home qu' ha mort fa pochs días deya que tenia 105 anys y que per consegüent *habia visto tres siglos... puro de ellos enteros!*

Ja ho veuen! No es lo mes raro que nasqués al segle XVIII y morís al segle XX; lo mes estrany es que fos viu tot el segle XIX.

¡Paul!

Els silvelins tractaven de desagraviar al home de la daga, oferintli un ápat.

Pero ell ha declinat aquest honor, desde que vā saber que 'l primer plat que li preparavan era no ja arrós ab granota, sino arrós ab reyneta.

Crech que vā fer molt bé si creya que 'l arrós ab reyneta havia de ferli mal.

Hi ha homes que per menjar una cosa ab fàstich, no tornan á fer res de bò en tots los días de la seva vida.

Sembla que hi ha qui desitja que 'l general Blanco vingui á ocupar la Capitanía general de Catalunya.

Molt bé. Ab en Sagasta al poder, y fentli costat en Weyler y en Moret, sols falta que 'l últim Capità general de Cuba ocipi un puesto de distinció, perque al quadro de la regeneració d' Espanya no li falti cap figura, ni 'm més petit detall.

Al País per haver parlat de certas ofensas á la moral comeses per un jesuita ab una seva filla de confessió, van plantificarli una multa de disset pesetas.

Y diu l' aixirer periódich: «Porqué se nos ha cobrado á nosotros estas diez y siete pesetas, señor juez? La sentencia no es equitativa: tenga en cuenta que nosotros hemos cometido las ofensas á la moral con la punta de la pluma, y ellos...»

Si: y ells ab la punta de la...

Vaja, que ho acabi de dir un altre.

Durant las eleccions de diputats provincials celebradas diumenge á Barcelona, no va entrar un sol elector en els col·legis.

No van entrar més que 'ls mossos de las fondas. No van entrar tampoc ni una candidatura á las urnas. En canvi van entrar els ápats en l' estómac dels presidents y interventors.

L' escrutini va ferse en el número 100 y las actas van servir de aixugamans.

Ja cal que la Diputació si vol examinarlas se proveixi d' ayga de Colonia.

Ja torna á estar en activas funcions el célebre gendre de 'n Sagasta val totas las pessetas. Y vegin, igual que las pessetas té cara y creu. Cara al cap y Cruz al nom.

Diu el govern, per boca de 'n Moret, que 's proposa sanear el régimen electoral.

¿Sanear ó sanar?

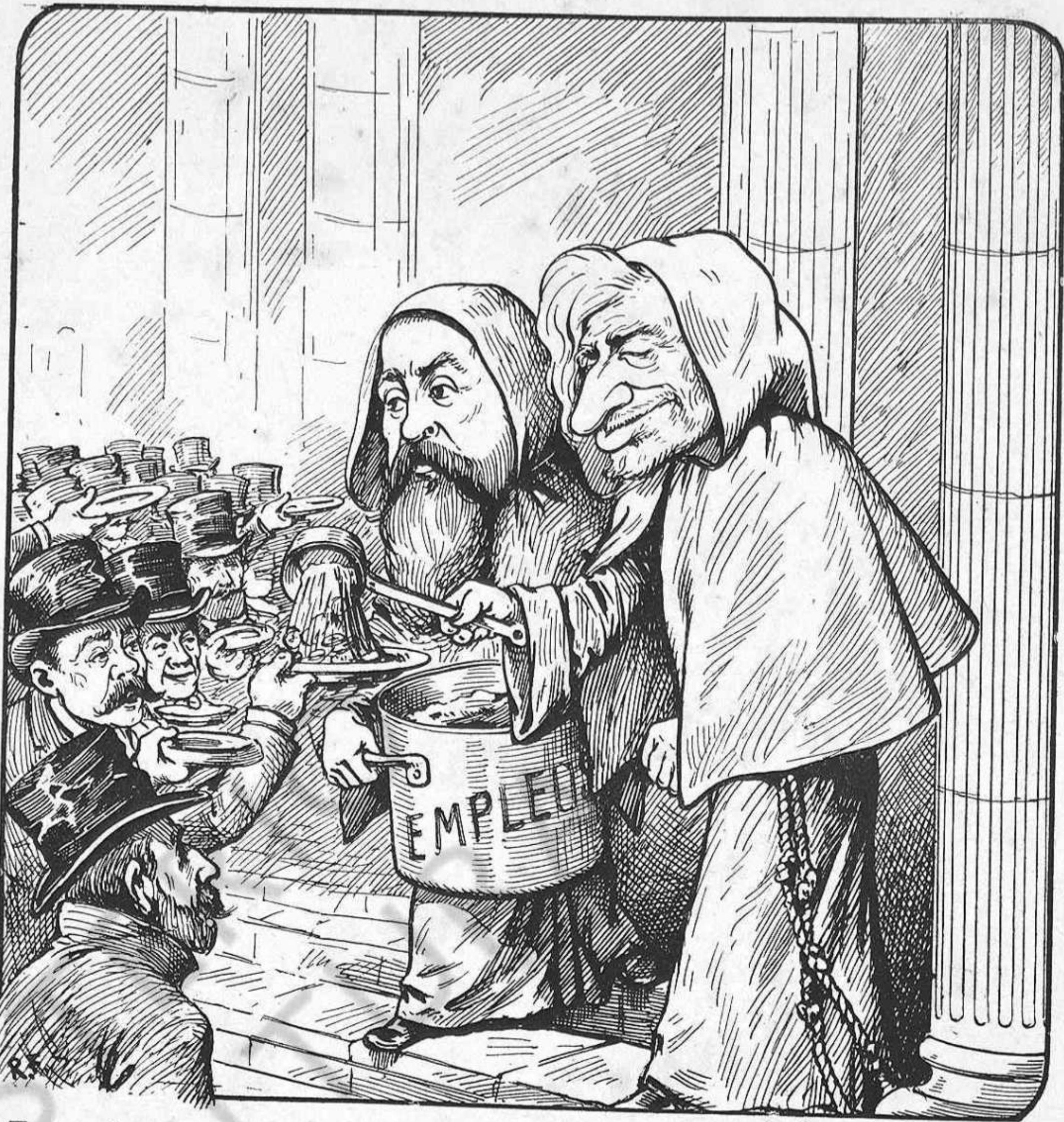
Pero jqué dimontrell encare 'l volen més sanar?

Ben prompte 'ls de Madrid l' han tingut batejat al ministeri de 'n Sagasta.

Prencen peu de que 'l comte de Romanones se dedica á la panificació en gran escala y 'l duch de Veragua té una ganadería, l' han calificat de Ministerio de pan y toros.

Podrà ser veritat. Pero desd' ara 'ls asseguro qu'en tot cas el pà se 'l menjarán ells... Y en quant als

Un convent de «frays» més

Ens queixavam perque n' hi havia massa, y ja 'n tenim un altre, que tant bon punt s' estableix comensa á repartir la sopa.

toros ens els tirarán á sobre en forma de investigadors de contribucions.

Un diálech de la tertulia de 'n Sagasta:

—¿Qué no ho sab D. Práxedes? Ayúv l' exprés de Andalucía ha vingut atestat de pretendents.

L' home del tupé, fingint un gran malestar:

—¿Que Deu m' assisteix! Tota aquesta gent ve á caure sobre mi.

Nosaltres diríam:

—Que Deu t' escolti.

Si no que tampoc havíam de lograr res. Per molt gran que siga la plaga de famelichs que li cayguí al damunt, no se li menjarán res, ni la yema de l' orella. ¡Es molt dur el Sagasta al ast!

CENTARS

Ajudar una mica als gremis tancant els ulls, hermosa!... ¿No veus qu' en ells tot es llum, y ara 'ns convé está á las foscas?

Ahir cuyna van ab gas, ara ab carbó de la terra... ¡Veyam si poquet á poch haurém de torná á la llenya!

Aquests días hi vist llumeneras en molts llochs. ¡Y després vindrán d'hient que la gent no està per brochs!

¡Pobre sigle de las llums, vaya un hereu has deixat! ¡Un sigle que, pel que sembla, sera 'l dels llums... apagats!

A entrada de fosch al llit; llevarse á punta de dia... i que vinguin els del gas ab recàrrechs y xeringas!

L. WAT.

CORRESPONDENCIA

Caballers: R. Plomero Panxet, Dos empatafriars, A. Prado, J. Bertrán y B., Electra-Citat, Jaume del Mil, Miguel del Pere, Vergarito, Joseph Mozo, Francisco Franquet, R. Q. y Durán, Vicens Castany Grapa, Salaví oven

y cafret, Un salta taulells, R. Cop de Puny y Amalia: Es difícil que obrers y fabricants arribin may á un veritable acord; lo mateix passa entre vostés y nosaltres... ments duri la traxada de treballs dolents.

Caballers: Garlopà, Juliets y Romeo, Xech de Llansá, Chapí Viceversa, Un noy tendre, Aygur Freda, Santago C. Negre y Rosiñol Llauné: En les últimes eleccions, vostés sois els que han guanyat les actas de diputats xaridístics de lo qual ne tenim gran satisfacció.

Ciutadà: Joan S. y N.: Els seus versos 'ns han fet pensar en uns altres que comensavan: «Te'n recordas amic Sabaté?... Y ara digui's vosté, qu' es tan sabaté com aquell, si això es poesia ni cosa que s' hi arrambi... Lluïsa del Castell: El senyor López diu que sí, que bueno... que potser s' entendran, pero avans voldria que li mostrés l' assumptiu.—Volatí de ploma: Això de A Pura ningú li llegirà; s' creurian que s' tracta de la paciencia dels lectors... El sonet està millor, pero està malament.—C. Ossorio: Per comptes d' escriure gansadas com allò de les hechadoras de cartas, podria haverse arribat fins a Manlleu. Y no digui que no sab el camí, que vosté se farà d' haveri anat un grupat de vegadas...—A. Campà: Manoy, manoy, quina cosa tan dolenta que 'ns envia desd' Alcoy.—Electra-Citat: Sentat sota una figura... No parli més; això acabarà ab el xistu de las figas badades, ja ho veiem venir.—Tomsk Petroff: El seu vers, senyor Petroff, A la velina, fa un tuf... Poeta així com vosté juif! també ho fare en Marsans Roff.—J. Balaguer y Soler: L' idili està ben fet; tot y que no es gran cosa, entra en cartera.—Ruy de Gorch: Deu n' hi doret d' aquest menjar de Quaresma; y gràcies.—Abel Gaubansa: Miraré de ferla anar á LA CAMPANA.—Herrepeyre: Al llegar sas cantarelles en veu alta, hem atrapat á sota la taula al gal que 's tapava les orelles.—Mariano Matarocà: La marinesca es d' aquells versos cursius que fan la illesca. L' article 's va rebre, pero, encare no l' hem llegit. La íntima no va. Allò de un breu minut es de las costas de Gurraf. (...Volém dir una garralada).—A. Ribas LL.: Ens es impossible donar il·lusions de fer trena-closcas. Vosté pot enviarla com sigui que ja li direm lo que fassí l' cas.—Llorenç Bonnín: Esseva poesia Prima-vera es verament prima... magre, fluixa y escrofulosa. El dibuix es una equivocació lamentable ó un assassinat impune.—Nen Maco: Nen brut, diria jo.—Platon Peig: Si aquest platón de peix fossin llagostins, menos mal; pero això son arengadas rovelladas.—Jo: Rebut y faré lo que 's pugui.—M. Carbó de Alsià: Algunes estan d' allò més bé, altres no.—Julia Llau: La felicitació no té prou interès. Y vindrà á sé una lluna pels lectors de LA CAMPANA.—Roch de Cluat: Ab vosté faríam negocis si no fos tan pessimament dolent.—Sistallé: Sistallé: Sistallé... s la coleta, la literatura no hi perdria gran cosa.—M. Solà y Vidal: Tot anava regular menys allò de gosar del goig, qu' hem tingut l' atreviment de arreglarli.—Un de Masnou: Tan aquí com al Masnou hi ha poesias que fan versos y n' hi d' altres que fan l' ou. Oh, prou, prou...—A. M.: Car amich, llegiu vostre cap-respresa altra vegada y veureu que no està del tot bé; per xò, miraré de que vaji, arreglat.—J. Rams: El seu intríngulis no 'ns serveix. El sonet, com intríngulis sens solució, podrà anar.—N. de Caia (Figueras): Sentim això que 'ns diu dels diputats federals; y ho sentim més per la part que 'ns toca.—Lay: i,...!—J. P. (Tortà): Serà millor que 's dirigeixin en queixa á l' Arrendataria.

Imprenta de LA CAMPANA Y LA ESQUILLA, carrer del Olí, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Dissapte, dia 23
NÚMERO EXTRAORDINARI
DE
LA CAMPANA DE GRACIA
8 planas de ilustració y text — Preu: 10 céntims
TOT D' ACTUALITAT